Ч. 46. Неділя 13 марта (28 лютого) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавемана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Рада державна. — Справи балканьскі. — Подорож сербского короля.

В дальшій дискусиї над фінансовими предложенями правительства, забирав голос між ин. презес польского Кола др. Ґломбиньский, котрий критикував ті предложеня і домагав ся як найскорішої санациї краєвих фінансів.

По переведеній дискусиї приступила палата до дальших нарад над наглячим внесенєм в справі зелїзничої катастрофи коло Угерска в Чехії. Дискусию, по удїленю поясненя п. міністром зелїзниць, перервано.

Президент палати назначив відтак слїдуюче засїдане на пятницю рано і поставив на дневнім порядку того засїданя яко другу точку перше читане правительственного предложеня о уповновласненю правительства до підпятя кредитових операций.

П. Зайц спротивив ся тому, аби уложений на конференциї клюбових провідників дневний порядок палати зміняв предсїдатель ставлячи на друге місце перед правительственне предложенє о фінансових операциях. Коли справа така пагла, то було обовязком правительства внести то предложенє до палати вчаснїйше. Бесїдник поставив внесенє, аби перше читанє предложеня поставити яко 6, т. є. послїдну точку дневного порядку.

Підпер его в тім пос. Свеік і в поіменнім голосованю принято внесенє п. Зайца 196 голосами против 187.

На вчерашнім засїданю критикував п. Форшт правительственні предложеня фінансові і сказав, що стоїмо перед фінансовою кризою в державі, котра має 10½ міліярда довгів. Бесїдник гадає, що навіть по ухваленю всїх податкових предложень усуненє дефіциту не буде тревале. Вказує відтак на загальну дорожню, яка пригноблює населенє. По промові п. Форшта дискусию закінчено і вибрано ґенеральними бесїдниками „за“ п. Кеметера, „против“ п. Реннера.

Предложенє відослано відтак до комісиї фінансової.

Дальше приступила палата до першого читаня правительственного предложеня в справі заснованя італіяньского виділу правничого з італіяньским язиком викладовим у Відни.

В дискусиї забирали голос пп. Дністряньский, котрий домагав ся утвореня руского університету у Львові, Кончі, Спинчич і Шмід. Дискусию перервано і відложено до слїдуючого засїданя, яке відбуде ся ві второк рано.

Французка праса починає також з певним занепокоєнєм слїдити подвійну гру свого росийского союзника на Балканї. В париских полїтичних кругах задивлюють ся навіть на положенє дуже песимістично і уважають пробу порозуміня між Австро-Угорщиною і Росиєю зовсім невдалою. Французскі дипльомати невдоволені з сего і не хибує з сего приводу явних і скритих напастий на Ізвольского. Вправдї в Петербурзї заперечують тим вістям і заявляють, що небавком покінчать ся переговори в справі порозуміня між Австро-Угорщиною і Росиєю корпстним вислїдом. Що дотикає відвідин балканьских князів в Петербурзї, то они не причинять ся нїяк до утрудненя сего порозуміня, бо у Відни добре поінформовані про цїль і значінє тих відвідин.

Болгарский король Фердинанд вертає через Відень до Софії, а в найблизших місяцях має розпочати подорож, яко независимий монарх і відвідає Париж, Царгород, Відень, Берлин, Льондон і Рим і то ще перед своєю ко-

---

8)

В найбільшім місті на сьвітї

або

Льондон, его займавости і житє в нїм.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Верім же тепер назад до Сіті, котре може повеличати ся своєю минувшостию як нїяке инше стародавне місто на цїлім сьвітї. Оно було вже за часів римских цісарів і тисячі лїт було славним взірцем пильности і свободи для инших міст. Підім попри горду льондоньску церков сьв. Петра (Вестмінстерску опатию) та попри величаву церков сьв. Павла та загляньмо в котрусь з тих вузких уличок, де стоять маґазини товарів один коло другого.

Тут стрічаємо старого нічного сторожа, котрий що ночи від двайцяти лїт сповняє свою службу. Він служив перед тим через 18 лїт у войску і єму добігає тепер шістьдесять лїт. То якийсь дивний старик. Він давно розлучив ся зі сьвітом, бо підчас коли его приятелї і знакомі спали, він стояв на своїм становищи, а коли они займали ся своїми дїлами, він спочивав. Через двайцять лїт було его задачею стеречи склепи від огню і злодїїв і лиш один раз страшне відкрите перервало одностайність его служби. Підчас коли він з лїхтарнею в руцї перешукував пивницю одного складу товарів, чи може случайно не сховав ся там де який злодїй, знайшов він там людский кістяк. Ніч за ночию пересиджував там сторож і при сьвітлї своєї лїхтарні читав ґазету і не чув, як недалеко від него стогнав і просив ся злодїй, що гинув з голоду. Злодїй видко хотів так сховати ся, щоби его бачне око сторожа не доглянуло і він заліз між бочки і паки, котрі скотили ся і так его привалили, що він вже не міг спід них видобути ся і згинув. Так бодай пояснив оглядач мерців знайдене кістяка з якогось чоловіка в згаданій пивници.

Ідемо дальше в ту сторону, звідки чути якийсь пронизливий свист. До нас наближає ся якийсь чоловік. Він цїлий убраний чорно і подобає трохи на караванера, але в руцї держить клїтку, а она поучає нас, що маємо тут дїло з щуроловом. Він отвирає двері від якогось дому і входить до середини. Розставляє лапки і сїти та розпочинає свою роботу. Обходить всї убікациї, шпортає своїм довгим зелїзним дручком по всїх кутах і від часу до часу свище знов пронизливим голосом, що єсть знаком наставшого переполоху. Перепуджені щури розбігають ся на всї сторони і горе тому, котрий дістане ся в лапку або сїти. Втечи нема вже куди і за кілька годин опісля повандрують щури до псярні тих, для котрих нема милїйшого спорту, як той, щоби дивити ся, як пес роздирає живцем щура.

Тут і там видимо ще урядників льондоньского товариства для водопроводів при роботї. Їх задачею єсть шукати того місця, де минає ся більше води як потреба чи то внаслїдок небачности жителїв дому, чи від пукненя рури. При помочи тих урядників заощаджує Льондон мілїони лїтрів води; они мають дуже штудерно придуманий прилад, за помочию котрого можуть без великого труду виконувати свою роботу.

В многих домах видко осьвітлені вікна. В шпиталях дозорниці сидять коло недужих; молодий лїкар дрімає над книжкою сподїваючись, що кождої хвилї завізвуть его до якоїсь роботи. В Сіті, де містять ся редакциї всїляких ґазет, працюе сотки редакторів, складачі друкарскі і машини, щоби зладити па час ранїшні ґазети.

Оттак минає ніч і настає день а з ним такий гамір, якого не знають навіть великі американьскі міста. Льондоньский день єсть короткий і длятого рух возовий, обмежений на коротший час, мусить ставати більший а в слїд за тим збільшає ся й гуркіт, який він викликує. Чужинець, що перший раз заїхав до Льондону, спершу майже не чує того уличного гамору і гуркоту, бо всю єго увагу займає величавість самого міста та величезна в нїм глота людий. Все то так его приглушує і заморочує, що він в перших початках не в силї розпізнати, що поправдї складає ся на той гамір на улицях Льондону.

Але навіть і чужинець може в тім загальнім гаморі розпізнати три головні звуки а то: звук уличної музики, котру в Льондонї виконують на улицях в далеко більших

ронациєю в Тірнові, назначеною на 2. грудня. У віденьских кругах живо обговорюють подію, що болгарскі міністри Малїнов і Папріков, їдучи з поворотом через Відень, не вступили до ґр. Еренталя, щоби відбути з ним заповіджені наради. А що часу було досить для відкликаня тих відвідин, тож очевидно можна в тім добачувати виразний вплив Росиї.

На основі ухвали міністрів сербский король Петро поїде до Петербурга через Будапешт, Богумин, Щакову і Варшаву. З Петербурга удасть ся король Петро через Одесу, Чорним морем до Константинополя, аби відвідати султапа. З Одеси до Константинополя поїде на воєннім турецкім корабли. Сими днями появить ся султаньске іраде в справі принятя сербского короля в Константинополи.

Сербскі часописи кажуть, що остаточна проґрама гостини короля Петра в Константинополи уложена буде аж по повороті міністра справ заграничних Миловановича до Білгорода. Імовірно король поїде просто з Петербурга до Константинополя, де буде его дожидати наслїдник престола князь Александер.

Новинки.

Львів, дня 12 марта 1910.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надав гр.-кат. парохови о. Андрієви Ольшови в Суґрові коло Ходорова золотий хрест заслуги з короною.

— **П. Віцепрезидент кр. Дирекциї скарбу** др. Станислав Шляхтовский обняв вже урядованє. Оногди о 10 год. рано зібрали ся у великій сали сесийній в президиї краєвої Дирекциї скарбу на его повитанє всї урядники краєвої Дирекциї скарбу, краєві інспектори податкові і шефи властий скарбових першої інстанциї а п. Намістник др. Бобржиньский представив їм дра Шляхтовского і промовив до зібраних а підносячи заслуги нана віцепрезидента, котрі видвигнули его на се становище завізвав присутних, щоби ревно сповняли свої обовязки службові для добра краю і держави. Промову свою закінчив п. Намістник повитанєм віцепрезидента на сїм новім становищи і пожелав єму успіхів. Др. Шляхтовский подякував п. Намістникови за его сердечний привіт, а споминувши свого попередника бл. п. Прокоповича висказав надію, що буде міг погодити інтереси держави з інтересами краю. По тім наступили представленя і принятя депутаций. — П. Віцепрезидент буде приймати сторони що дня з виїмкою недїль і сьвят поки що від год. 11 до 12. Зголошувати ся треба перед 11 год. в президиї.

— **Кілька черт з житя бл. п. дра Люеґера.** Покійний віденьский бурмістр др. Люеґер виробив собі був за житя так вельке значінє, що в хвили коли его не стало, заговорила про него не лиш вся праса віденьска і всї ґазети нїмецкі, але навіть і всї ґазети мало що не цїлого сьвіта розписують ся широко про него. Треба бо признати, що був то чоловік незвичайно сильної волї і енерґії а при тім і неаби яких здібностий та умів з часом видвигнути ся на таке становище, що нинї віддають честь его тлїнним останкам не лиш люди з его полїтичного табору і найблизші приятелї але навіть сам Цїсар і всї найвисші достойники державні ба навіть і ті, що за его житя були его найбільшими противниками.

Др. Кароль Люеґер, котрий любив сам себе називати „паном Відня“, а поправдї навіть був ним дїйстно, родив ся дня 24 жовтня 1844 у Відни на передмістю Марґаретен. Батько его був вислуженим вояком і дістав був посаду дверника в Терезиянум (академиї у Відни, де сини урядників учать ся на урядників), а пізнїйше зробили его дозорцем технольоґічного кабінету в технічнім інститутї. Матїр его по смерти мужа держала трафіку. Лиш завдяки своїй незвичайній витревалости і постїйности, що були головною чертою его характеру, удало ся єму скінчити ґімназию і університет та стати вже в 29 р. житя адвокатом. Вже яко студент прав брав він участь в житю полїтичнім і визначав ся аґітаторскими здібностями, але не приставав анї до радикальної партиї анї нїмецко-національної лиш держав ся практично образовуючого напряму. Ставувши по сторонї демократів дав ся він в 1875 р. вибрати до віденьскої ради громадскої. Тодї верховодила у Відни як і в цїлій державі нїмецка партия лїберальна, в котрій великі впливи мали переважно жиди і верховодили у Відни. Люеґер виступив був енерґічно против лихої господарки і марнованя публичного гроша, а що виступав головно против жидівскої господарки зробили з него антисеміта, ворога жидів. Він зложив був мандат до громадскої ради і основав „партию господарки“, а що умів як рідко хто позискати собі як найширші маси людий, то его вибрали знову до ради громадскої, а відтак і до соймy долїшної Австриї. Два рази вибирали его на бурмістра і два рази не хотів Цїсар затвердити вибору, а то длятого, що его противники відраджували то Коронї. Остаточно по уступленю ґр. Каз. Баденїя з міністерства вибрано Люеґера в 1897 третий раз бурмістром і від того часу став він не лиш „паном Відня“ але й цїлої долїшної Австриї, ба мав навіть значний вплив не лиш на внутрішну але навіть і на заграничну полїтику держави, особливо же був рішучим противником Мадярів і їх кошутівскої полїтики стремлячої до того, щоби краї угорскої корони зовсїм відорвати від Австриї і утворити з них вповнї самостїйне і независиме королївство угорске. Становище его в сїй справі не позістало без певного впливу і на становище Короны, котрій він віддав тим також немалу прислугу. Навіть в своім полїтичнім завіщаню порушує він ще сю справу і кладе свому наслїдникови на серце, щоби дїлав в тім самім дусї. В виду того стає ясним длячого навіть старенький наш Монарх постановив взяти особисто участь в похоронї дра Люеґера, котрий як вже звістно відбуде ся в понедїлок з парадою, з якою не хоронено ще доси нїякого віденьского бурмістра.

— **Знов арештованє за шпіґуньство.** Із Станиславова доносять, що там арештовано сими днями на жаданє віденьского суду якусь Марию Тимчишин, доньку сторожа, котра любила ся з якимсь австрийским кадетом і дала ся ужити до шпіґуньства в користь Росиї. Того кадета, чи як дехто говорить, бувшого российского офіцира, котрий називає ся Тенчаковский, арештовано у Відни і знайдено при нїм адресу Мариї Тимчишин в Станиславові. В помешканю арештованої переведено ревізию і забрано паспорт виставлений до Росиї і численну переписку. Дальше слїдство веде ся в тайнї.

— **Скарби піратів.** На полудни Іспаниї недалеко від міста Кольменар а близько побережа відкрито случайно великі скарби. Недалеко від Кольменара знаходять ся розвалини якогось замку. Якийсь робітник, котрий на власну руку розпочав тут розкопи, знайшов значну скількість старих золотих і срібних монет. Він дав о тім знати властям, котрі наказали перешукувати систематично згадані розвалини. Розкопано фундаменти тої кріпости і при тім знайдено якусь маленьку комірчину, вхід до котрої був старанно опечатаний. Коли єї отворили, знайшли там межи мурами дві заржавілї зелїзні скринї, в котрих крім золотих і срібних іспаньских і портуґальских монет були також всїлякі дорогоцїнности, як дорогоцїнні вази, церковні чаши і т. п. Знатоки кажуть, що всї ті річи походять з початку 18. столїтя і суть без сумніву скарбами, які зрабували пірати або морскі розбишаки на кораблях і тут поховали. Знайденє сих скарбів наробило великої сензациї серед доохрестної публики: правительство веде тепер ті розкопи дальше.

— **За убитє мужа** арештувала жандармерия в Зарудцях коло Львова Марію Ґіпнаровичеву і приставила єї до вязницї львівского суду карного. Мартин Ґіпнарович жив зі своєю

розмірах і завзятїйше, як в якім небудь иншім місті; в и к р и к и всїляких похатників і с в и с т свиставок, котрими закликують фіякрів. Коли случайно зійдуть ся ті три роди звуку разом а до них прилучить ся гуркіт возів, тупіт коний, дзвоненє балаґулок, трубленє самоїздів і біциклїв, котрі тепер великими масами їздять по улицях Льондону, то можна собі подумати, що дїє ся на улицях Льондону.

Найперше місце в уличнім концертї займає катаринка. Щоби она в загальнім гаморі міста могла мати якесь значінє, то єї роблять із сталї а з неї добувають ся голоси, котрі дїйстно заглушують всякі инші. Таких, скажім, фортепянів грає в Льондонї що дня від досьвіта до пізної ночи з виїмкою недїлї богато тисячів. Великі позичальнї, ба між ними кілька товариств акцийних займають ся випозичуванєм тих інструментів за досить грубі гроші вандруючим музикантам, по найбільшій части Італїянцям, котрі в своїй народній ноші ходять з жінками і дїтьми по улицях міста і вигравають. Доходи таких катаринкарів зовсїм не малі, бо Анґлїйцї люблять музику і охотно дають по пару сотиків. Тим то й поясняє ся, длячого в Льондонї така маса катаринкарів. Стверджено, що того рода музиканти в часї від 1 мая аж до вересня зарабляють на день пересїчно по 6 до 11 корон або й більше. Один молодий льорд, котрий недавно тому внаслїдок якогось закладу перебрав ся був за катаринкаря і вигравав на улици, зарабляв навіть по 12 до 15 корон. Показує ся з того, що в Льондонї так само добре бути катаринкарем як в Галичинї старостою, бо має ся майже ті самі доходи.

Та не лиш катаринкарі роблять в Льондонї музикальний гамір; там волочать ся улицями від рана до ночи ще й товпа всїляких инших музикантів, що грають на скрипцї, на гармонїї, дудах і цимбалах а крім того продукують ся ще й всїлякого рода співаки і співачки. Всї они виступають то поодиноко, то по два або й кілька разом а иноді грає й цїла банда. Буває нераз і так, що між тими музикантами і співаками можна почути справдешних артистів. Якось лїтом позаторік виступав на улицях якийсь молодий музик, котрий вигравав на скрипцї так знаменито композициї Бетговена і Баха, що люди здивовані, ставали і слухали мов би якогось концерту. Був то якийсь нїмецкий музик, котрий поперечив ся зі своєю родиною і втік до Льондону а не маючи там з чого жити, давав концерти таки на улици. Єго обступала зараз велика товпа людий і складала красний гріш для него.

Бувало й так, що голод змусив когось із богатших родин шукати зарібку в сей спосіб. Перед кількома роками співав на улицях Льондону якийсь князь зі своєю молодою жінкою, котра мала красний голос. Князь той оженив ся був проти волї свого батька, котрий із за того не хотів нїчого й чути про него та не давав єму нїякого удержаня. Голод змусив молоду пару шукати зарібку співом на улици. Але що титул князя все-таки їм остав ся і они мали надїю відзискати колись всї свої права, то виступали на улици в масках. Ґазети довідались о тім, яка криє ся тайна поза масками тої співаючої на улицях пари і розписали ся о тім широко. Вслїд за тим появило ся в Льондонї множество замаскованих співаючих пар і всї робили добрі інтереси, бо публика виділа в кождій князя і княгиню та складала їм щедрі датки.

Між уличними музикантами і співаками в Льондонї знайде ся також споро дурисьвітів, котрі може навіть лиш хвилево і в сей спосіб шукають собі прожитку. Підчас війни з Бурами усунули були з войска якогось капітана. Він купив був собі велику катаринку і возив єї на візку, до котрого запрягав красного куцика і вигравав на улицях а на катаринцї вивішував великий плякат, на котрім жалував ся перед людьми столицї, як велику кривду зробила єму воєнна управа тим, що увільнила его з войска і змусила в той спосіб шукати зарібку. Той дурисьвіт робив дуже добрі інтереси, хоч опісля показало ся, що він анї не був капітаном анї нїколи не служив у войску. — Не злі інтереси робили свого часу також і „мурини“, що продукували ся на улицях в Льондонї зі своїми мурыньскими співами. Не були то справдешнї „чорні“ а таки звичайні льондоньскі непотріби, котрі помалювали ся були на чорно і так туманили людий. Скоро настане весна, появляють ся такі мурини досить часто то тут то там в Льондонї.

(Дальше буде).

жінкою вже від давна в пезгоді а причиною того було лихе поведенє Гіпаровичевої, котру муж підозрівав о невірність. Наслідком того лихого пожитя було, що Гіпарович розпив ся а в послідних часах зачав щораз частійше запивати ся. Дня 7 с. м. прийшов Гіпарович пяний до дому. На пяного кинулась жінка, звалила на землю а вхопивши тачілку, зачала нею бити чоловіка з цілої сили по голові і била доти, доки він ще давав ознаки житя. Секция тіла виказала в кількох місцях провалене голови так, що аж кість заломила ся.

— **Справа спадщини по бл.п. Ол. Кониськім.** Київский окружний суд розглядав дня 8 с. м. справу спадщини по покійнім українськім письменнику Олександрі Кониськім. Справа та тягла ся вже десять років. Небіжчик, умираючи, значну частину свого майна й гроший записав в користь українських товариств та на всякі добродійні цілі. Родина небіжчика запротестувала проти сього завіщаня. Справа спинила ся тим, що виконавець послідної волі Кониського також помер. Домагаючись уневажнення завіщаня Кониського, правний заступник его родини д. Левіньский доказував, що небіжчик був ненормальною людиною, мав психічну хоробу, про що сьвідчать его українофільскі симпатиї. Інтереси українських інституций обороняв звістний присяжний адвокат І. Шраг. Він виголосив знамениту промову, в якій розбив всі виводи свого противника. Колиб перенятись поглядами п. Левіньского — казав між иншим адв. Шраг — то тоді треба вважати божевільним не лише Кониського, але й Котляревского, Квітку, Куліша, Шевченка, Костомарова, Глібова та всіх инших українських письменників, за божевільних, треба тоді вважати і цілих три мільони української людности, що має в австрийскім парляменті двайцять сім своїх послів, котрі складають український парляментарний клюб, а найстарший представник сего клюбу засідає віцепрезидентом парляменту. Суд прихилив ся до виводів І. Шрага, справу признав можливою до розгляданя і без допитуваня сьвідків, котрі і так нічого нового в неї не внеслиб. Розглянувши справу, суд признав домаганя п. Левіньского безпідставними, а защанє О. Кониського затвердив.

Телеграми.

Відень 12 марта. З порученя німецкого цісаря висказав нині радник німецкого посольства Оберндорфер, віцебурмістрови сочувство з причини смерти др. Люеґера. — Наплив публики до тіла був і нині дуже великий. Надходить величезна маса вінців і кондоленций. Із Загреба наспіла від тамошної ради міскої кондоленцийна депеша в хорватскій мові.

Відень 12 марта. З причини похорону дра Люеґера Є. Вел. Цісар не буде в понеділок уділяти авдиенций.

Константинополь 12 марта. „Сабах“ доносить, що з нагоди сербского і болгарского короля відбудуть ся вправи 1 корпуса.

Софія 12 марта. Сербский міністер справ заграничних Мілованович від'їхав нині рано до Білграду. На дворець відвів его міністер справ заграничних Паприков, шеф тайного кабінету Добрович, турецкий посол Ассім-бей і заступник російского посольства а також персонал сербского посольства.

Париж 12 марта. В раді міскій президент Сачон висказав раді міста Відня іменем паріскої громади сочувство, зазначуючи, що Люеґер був приятелем Франциї і Парижа.

Петербург 12 марта. Після чутки, більшість членів підкомісиї для справи Холмщини заявила ся за счеркненем постанови обмежаючої Поляків і Жидів в набуваню землі.

Християнія 12 марта. Професор тутешного університету Ґельмуседен заявив, що годить ся вповні з комісиєю амерканьского конґресу, котра не хоче признати Пірі'му відзначеня, не пізнавши насамперед его материялу обсервацийного. Свого часу і Нанзенови не дано відзначеня, заким не розслїджено докладно его материялу.

Ціна збіжа У Львові.

дня 11-го марта:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·50	до	12·70
Жито	8·70	„	8·90
Овес	7·20	„	7·40
Ячмінь нашний	6·50	„	6·80
Ячмінь броварний	7·—	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льпянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	7·—	„	7·30
Бобик	6·80	„	7·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	75·—
Конюшина біла	70·—	„	80·—
Конюшина шведска	75·—	„	85·—
Тимотка	23·—	„	26·—

Надіслане.

— **Добрий день!** Се звичайний ранішний привіт. Досьвід учить, що перші години дня впливають рішаючо на настрій і гумор людини на протяг цілого дня. Тому важним є спожити снїданє, котре знаменито смакує і не роздражнює. Найрадше петь ся з рана каву. Але кава (кольоніяльна) має тільки тоді приємний смак і не роздражнює нервів, коли приладжена з примішкою Катрайнера Кнайпової солодової кави. Того держить ся кожда добра господиня і щоб не понести шкоди через закуплене маловартних наслїдувань, жадає все при закупнї не тільки: „солодової кави“ але все додає: „правдивого Катрайнера“.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 5·50, 7·25, 8·55, 9·50, 1·10*), 1·30, 5·45, 8·40, 9·50.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.

З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·20*), 2·05, 5·53, 6·40, 9·30.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

З Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11·00.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9·00.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10·12.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Надопада. — (Телефона ч. 527).